

tinărului artist cu aspecte elevate și oarecum tainice ale repertoriului pianistic. În orice caz, este vorba, la Viniciu Moroianu, de o disponibilitate stilistică remarcabilă, de o privire spre profunzimile problematicei muzicale, care se dovedește rară și exemplară printre colegii săi de generație.

Multitudinea de aspecte, uneori complementare sau chiar opuse, ale manifestării acestui talent deosebit s-a vădit în esență din derularea recitalului la care ne-am oprit. Astfel, *Sonata op. 109, în mi major*, de Beethoven, cu toată direcționarea spre introspecție pe care o conține această genială pagină în esența ei intimă, ne-a apărut totuși ca „închisă în sine”. lirismul ei aparte nefiind comunicat cu suficientă claritate. Au existat „învălmășeli” în sonoritate și în conturarea limpede a formei, iar sunetul nu a purtat spre sală așa cum am fi dorit. Este adevărat că aspectul improvizatoric, de *impromptu* al tematicii, dorită în mod expres de Beethoven ca „nepătrată”, a fost pus în evidență, însă compensarea lui prin, totuși, anumite valori de echilibru, de cantabilitate, de evidențiere a articulațiilor nu s-a realizat în mod corespunzător de către interpret.

Imediat după aceea, însă, am asistat la un moment interpretativ remarcabil. Suita *In aer liber* de Béla Bartók a fost magistral redată, din toate punctele de vedere. Ritmica stringentă, acută, tipică paginilor marelui compozitor ungar, s-a aliat cu sugestivitatea imagistică tot atât de caracteristică. Un coleg (Dumitru Avakian) remarca, în deplină justete, că modul de a colora paginile de atmosferă ale suitei (*Muzica nopții de pildă*) nu a sucombat tentațiilor debussiste, cu toate că unele similitudini ale textului cu genialul Preludiu *Des pas sur la neige* al lui „Claude de France” sînt frapante. Contrastele au fost mai degrabă în alb și negru decât în tehnicolor, misterul bartokian a fost menajat cu o grijă a amănuntului — pilduitoare, vibrația sunetului avea acel caracter mat și surd (la modul sublim) pe care-l așteptăm în asemenea pagină. Langoarea scriabiniană a *Preludiului în si minor* de Tudor Dumitrescu ne-a apărut pe deplin pusă în lumină de talmăcirea pianistului, pe care am înțeles-o ca încă un omagiu (Oh, cât de îndreptățit!) îndreptat către memoria aceluia prea tinăr muzician, bănuieț pe drept cuvînt de geniu, care ne-a fost smuls dintre noi cu un dramatism pe care-l putem asemui numai soartei lui Nicolae Labiș.

În fine, *Studiile simfonice* op. 11 de Schumann, după un început ceva mai discutabil (tema a fost zumbă lipsită de simplitate) ne-au dăruit un moment de cea mai pură flacăra romantică. Cantabilitate majestuoasă, ritmică pilpitoare și sugestivă, construcție logică și paralel expresivă, simț al culminației efective în grandiosul final — toate au contribuit la restituirea autentică și plină de prospețime a unei covârșitoare capodopere.

Florin Ionescu-Galați

Mărturisesc că, în general, sînt reticent cînd este vorba de comentat recitalurile unor elevi de liceu: ei se află într-o perioadă de formare, din care se va desprinde apoi, abia în anii Conservatorului, imaginea viitorului artist. Excepțiile există totuși, dar ele trebuie cîntărite cu parcimonie și semnalate îndeosebi acele cazuri în care însemnele talentului sînt atât de indubitabile încît surprizele (nefavorabile) de mai tîrziu să fie în cît mai mare măsură excluse. În cazul lui Florin Ionescu-Galați, elev brașovean în clasa a X-a, avem de a face cu o înzestrare ieșită din comun, care care i-a permis, de pildă, să înfățișeze *Concertul în sol major* (nr. 3) de Mozart la o Gală a tinerilor concertiști cu o înțelegere și un simț al stilului, care, chiar dacă vorbeau despre îndrumarea de mare calitate primită din partea tatălui său,

dirijorul Ilarion Ionescu-Galați, atestau posibilitatea tinărului violonist de a înfrunta sarcini artistice din cele mai dificile. Impresia ne-a fost întărită în bună măsură de recitalul dat la începutul stagiunii 1986—87 (13 septembrie) în sala Studio a Ateneului.

Programul a început cu *Sonata în re major* de Leclair; aici am fost impresionați din capul locului de o sonoritate violonistică bogată, vibrantă, care este unul din atu-urile principale ale lui Florin Ionescu-Galați: trăsătura de arcuș este fermă, viguroasă, există în personalitatea în închegare a violonistului un anume reconfortant „spirit de decizie”, un soi de asumare a propriei responsabilități care înfruntă dificultățile piepșii și deschis. Fără îndoială că orice calitate își are și dublura ei, deschizînd apetitul exigențelor cît mai diferențiate. Uneori, ni se pare că sonoritatea este prea uniform plină, avem chiar senzația unei oarecari forțări și în orice caz, avînd în vedere că Leclair este muzică franceză, dorim și o deschidere mai limpede către orizontul frazelor subtile, mlădioase, rafinat colorate (bine înțelese în limitele stilului epocii respective) și o eleganță, un „chic” sporite în *Tambourin-ul* din final. Există însă un sens pedagogic nedesimulat în alegerea repertoriului — și lucrul este cît se poate de limpede în abordarea *Sonatei nr. 1 în sol minor* pentru violină solo de Johann Sebastian Bach. Simpla ei parcurgere, efortul de memorizare și concentrarea interioară necesară susținerii unei asemenea capodopere reprezintă pentru un discipol timpuriu al arcușului o încordare supremă, de natură să-l „călească” în focul luptei, am spune. Florin Ionescu-Galați a trecut asemenea probă supremă în genere cu succes, supunîndu-și temperamentul unei discipline auto-impuse cu rigoare, luminînd țesătura polifonică cu o tendință spre echilibru și înțelepciune pe care o salutăm chiar dacă este în stare încă născîndă. Unele imperfecțiuni în redarea paginilor de maximă complexitate sînt, firește, de explicat și de natură să-i ofere junei violonist perspectiva tîrîmului de cucerit pe viitor.

Florin Ionescu-Galați a păruț a-și „scoate zăbala” pe parcursul a trei *Capricii* de Paganini, care l-au arătat ca pe un virtuoz de perspective pe acest tîrim „pur” al dezinvolturii tehnice și a atacat repertoriul de farmec și zîmbet al evocărilor vieneze (*Liebesfreud* de Kreisler) cu aplomb dar și cu dorința noastră de a-l vedea întrezăriind, dincolo de verva textului, ceva din nuanțele șagălnice, din umorul „dialectal” al unor asemenea faimoase și de efect „bis-uri” ale repertoriului cavalerilor arcușului. Tot așa, salutînd pe un autentic *pui de leu* al podiumului, capabil să descrie marele arc al încordării și descătușării ritmice din *Rondo capriccioso* de Saint-Saëns, nu putem să nu-i atragem atenția și spre eleganța specială a frazelor lungi din *Introducere* precum și spre multitudinea nuanțelor rafinat colorate pe care orice pagină de acest gen o presupune, pentru ca redarea ei să fie cu adevărat un act artistic. Sînt tot atîtea oferte de meditație pentru un autentic și plin de sevă talent ca acela al lui Florin Ionescu-Galați, care trebuie să-și onoreze harul printr-o muncă încordată și inteligentă.

Alfred HOFFMAN

Sorin Petrescu

La 30 septembrie, în Sala Mare a Ateneului, pianistul Sorin Petrescu a susținut un recital cu lucrări de referință din repertoriul pianistic: *Sonata în fa minor*, op. 5 de Brahms, *Stampe* de Debussy, *Alborada del Gracioso* de Ravel. Totodată, patru *File de Album* de Wagner, care par semnificative mai ales prin prisma ultimelor capodopere scenice ale autorului și a *lecției* lisztiene, evident ulterioară compunerii acestor piese (destul de anemice ca substanță muzi-